ராதை சிரித்தாள்

ராதை சிரித்தாள்

வல்லிக்கண்ணன்

பிரசுரம்:

எம். சூரி

14-ஏ, குப்பையர் தெரு, ஜி. டி. சென்னை.

விலை: ஆறணா.

முதற் பதிப்பு
ஆகஸ்ட், 1948.

Printed & Paper Suplied by Muthukumaran Press, Madras-1.

ராதை சிரித்தாள்

1

'வாங்க, சௌக்கியந்தானா?' என்று கேட்டாள் ராதை.

வண்டியிலிருந்து இறங்கி வந்த சிவராமன் அவளது புன்னகைக்கும் இன்மொழிக்கும் பதிலாகத் தலையசைப்பும் மென்னகையும் அளித்தான். 'ஏய், சாமான்களையெல்லாம் உள்ளே கொண்டுவந்து வையப்பா' என்று வண்டிக்காரனுக்கு உத்திரவிட்டு விட்டு வாசற்படியைப் பார்த்தான்.

அங்குதான் அவள் நின்றாள். 'வாங்க, உள்ளே வந்து உட்காருங்க' என்று அன்பாக உபசரித்தாள். 'எங்க அம்மா அப்பால்லாம் சௌக்கியம் தானே?'

'ஊம்' என்று தலையசைத்தான் அவன். அவளை ஒருமுறை பார்த்தான். வேறு என்ன சொல்வது, அல்லது எப்படிப் பேசுவது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லையோ என்னவோ! மௌனமாக நின்றான்.

அவள் அவனை வியப்புடன் கவனித்தாள். வழி விட்டு விலகி உள்ளே போனாள். 'அவுக கடைக்குப் போயிருக்காக. மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் வருவாக இனிமே' என்று அவளாகச் சொன்னாள்.

அப்போது தான் அவனுக்குப் பட்டது 'பார்த்தியா! அவரைப் பற்றி விசாரிக்கவே இல்லையே' என்று 'என்ன குழப்பம்!' என்று நெஞ்சோடு புலம்பிக் கொண்டான் அவன். ஏதோ நினைத்தவனாய் 'அப்படியானா அவாளை ஆபீஸ்லே போயி..........' என்று தொடங்கினான்.

அவள் குறுக்கிட்டாள்: 'அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம்? முதல்லே குளியுங்க. அப்புறம் காபி சாப்பிட்டு விட்டு மற்றதுகளை சவனிக்கலாம்.'

அவள் அவனையே பார்த்தபடி நின்றாள். பிறகு வேலையற்றவளாய் அப்படியும் இப்படியும் அலைந்தாள். விரலால் கதவைத் தடவினாள். சிரித்தாள்.

அவன் திடுக்கிட்டு நோக்கினான். அவள் ஏன் சிரித்தாள்? அவனுக்கு விளங்கவில்லை தான்.

அவள் நகைத்தபடியே சொல்லுதிர்த்தாள்: 'நல்லாருக்கு நீங்க வந்ததும், எதையோ பறிகொடுத்தது போல குறு குறுன்னு நிற்பதும்.......ஏன், என்ன விசயம், சொல்லுங்களேன்!'

சிவராமன் தனது தவறை உணர்ந்தான். தலையை யாட்டி மழுப்பி, அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். 'ஒண்ணுமில்லே. ஏதோ யோசனையாக அப்படியே நின்னுட்டேன்........'

'நீங்களும் உங்க யோசனையும்!........நாலு வருஷங்களுக்கு முன்னாலே எப்படி யிருந்தீகளோ அதே மாதிரித் தான் இன்னைக்கும் இருக்கிக. கொஞ்சம் கூட மாறலே போலிருக்கு. ஊம்' என்று மெதுவாக நகைத்தாள் ராதை. பிறகு 'பரவால்லே, உட்கார்ந்து யோசியுங்க. நான் போயி சூடான காபி கொண்டுவாறேன். அதைக் குடித்த பிறகு யோசித்துக் கொண்டே யிருந்தாலும் சரி. குளிச்சாலும் சரி. என்ன சரிதானா?' என்று சொல்லி ஒயிலாகத் தலையசைத்து, குறும்புப் பார்வை சிதறிவிட்டு உள்ளே போனாள்.

'ராதா, நீ கூட மாறவில்லை தான்' என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் வார்த்தைகள் தான் உதிரவில்லை.

அவன் பார்வை வெளியே புரண்டது. வண்டிக்காரன் சாமான்களை இறக்கி வைத்து விட்டு நின்றான். அவனுக்கு உரிய காசைக் கொடுத்து அனுப்பக் கூட மறந்துபோனதை நினைத்ததும் சிவராமனுக்கு சிரிப்பு வந்தது. மீண்டும் அலுத்துக் கொண்டான் தனது மனக் குழப்பத்தை எண்ணி. அவனை அனுப்பியதும், 'சே, என்ன குழப்பமிது! அர்த்தமற்றது! அவள் என்ன நினைக்கமாட்டாள்?' என்று எண்ணினான்.

'நான் இங்கு வந்திருக்கவே கூடாது. முடியாது என்று எவ்வளவு மறுத்தும் அவள் அம்மாவும் அப்பாவும் கெஞ்சு கெஞ்சு என்று கெஞ்சப் போய் தட்ட முடியவில்லை. என்ன செய்வது? ஆனால் முன்பு நடந்ததையும் மறக்க முடியவில்லையே!' என்று பெருமூச் செறிந்தான்.

ஈஸிச்சேரில் சாய்ந்தான். அதற்குள் அவளும் காப்பி கொண்டு வந்து விட்டாள். 'ஊம்' என்று நீட்டினாள்.

'சரி, மேஜை மேலே வையேன், குடிக்கிறேன்' என்றான்.

'வாங்கிக் குடியுங்க. அப்புறம் ஆறிவிடப் போகுது' என்று அருகில் கொணர்ந்தாள் டம்ளரை. அவன் பார்வை வளையணிந்த அந்த அழகிய கரத்தில் பதிந்தது. 'ஊம்' என்று அவசரப் படுத்தினாள் ராதை. கை நீட்டி வாங்கிக்கொண்டான். குடித்தான்.

'ஊரிலே என்ன விசேஷம்? அம்மா ஏதாவது சொல்லி அனுப்பினாளா? அவளே வருவதாக எழுதியிருந்தாளே, ஏன் வரலே?' இப்படி 'ஆயிரம்' கேள்விகள் கேட்டாள்.

அவன் சொன்னான்: 'உன் அம்மாவும் அப்பாவும் தான் வாறதா இருந்தது. ஆனால் திடீர்னு உன் அப்பாவுக்கு ஜுரம் வந்திட்டுது. வேறே அவசர வேலைகள் கிடக்கு. அதனாலே பொங்கல்படியையும் மற்றச் சாமான்களையும் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும்படி சொன்னாக. நான் என்னாலே முடியாதுன்னுதான் சொன்னேன். எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும் முடியலே. வேறே வழியில்லே, நீ தான் போயாகணும்னு மாமா கட்டாயப்படுத்தி என்னை அனுப்பி வச்சிட்டாக.'

'இங்கே என்ன புலி கரடியிருக்கா, உங்களைப் புடிச்சு தின்னும்னு பயப்படதுக்கு? நீங்க ஏன் அப்படி அடம் சாதிக்கணும்.......' என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள் அவள்.

'இல்லே, ராதா.... வந்து....'

அவனுக்கே தெரியவில்லை என்ன காரணம் சொல்வது என்று.

'நான் உங்களைப் பார்த்தே நாலு வருஷமிருக்குமே. போன தடவை நான் ஊருக்கு வந்திருந்த போது, நீங்க இல்லே. ரெண்டு மூணு தடவை வந்த போதெல்லாம் உங்களைப்பார்க்கவே முடியலியே. எப்ப பார்த்தாலும் ஸர்க்யூட்டே தானாக்கும்! இப்பகூட வேலை எதுவும் பார்க்கலியே?'

'வேலை என்ன வேலை! அதெல்லாம் ஒண்ணும் எனக்குப் பிடிக்கலே, இஷ்டப்பட்டால் ஊரிலே தங்குவது, இல்லேன்னா இப்படி சும்மா ஊர் சுற்றுவது. இது தான் என் வாழ்க்கையாப் போச்சே. எனக்கு இது தான் பிடிச்சிருக்கு' என்றான் அவன்.

காப்பி குடித்து விட்டுக் கையிலேயே வைத்திருந்த டம்ளரை, குனிந்து தரையிலே வைக்கப் போனான். அதற்குள் அவள் விரைந்து பற்றிக் கொண்டாள்.

அப்படி அவள் வேகமாகக் குனியும்போது நெளிந்த கூந்தலையும், அழகாக ஆடிய லோலக்குகளையும், கவனித்தான் சிவராமன். 'ராதையின் கழுத்துரொம்ப அழகாகத் தானிருக்கிறது!' என்ற எண்ணம் உதித்தது அந்த 'யோக்கிய சிகாமணி' யின் மனசிலே. உடனேயே 'சே, என்ன நினைப்பு!' என்று கடிந்து கொண்டது உள்ளம்.

அவள் அலை மிதந்து போவதுபோல எழிலாகத் திரும்பிச் சென்றாள். அவள் பக்கமிருந்து அவன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்ளவில்லை, அவள் மறைந்த பிறகு தான் 'இப்படி நான் பார்த்திருக்கக் கூடாது' என்ற நினைப்பு பிறந்தது.

'இதற்குத்தான் நான் இங்கு வரக்கூடாது என்று நினைத்தேன். அவள் ஒவ்வொரு அசைவும் பேச்சும் மறக்க முடியாத பழைய தொல்லைகளையே தான் நினைவுக்கு இழுக்கின்றன.... போகுது, வந்ததோ வந்தாச்சு, இனி சீக்கிரம் திரும்பிப் போக வேண்டியதுதான். அதற்கானதைத் தான் கவனிக்கணும்' என்று முனங்கிக் கொண்டான்.

'குளிக்க வெந்நி வேணுமா உங்களுக்கு?' என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தாள் ராதை.

'இல்லை இல்லை, பச்சத் தண்ணியே போதும்' என்றான்.

'அப்போ நீங்க குளிக்கலாமே. செம்பு, சோப்பு டப்பா எல்லாம் பம்பு அடியிலேயே இருக்கு' என்று விளக்கினாள் அவள்.

'ஊம்' என்று கிளம்பிப் போனான். எல்லாம் தயாராக இருந்தது. 'சோப்பு என்னத்துக்கு!' என்று முனங்கியபடி அந்த அழகான டப்பாவை எடுத்துப் பார்த்தான். ஈரம் காய்ந்திராத அந்தச் சோப்பு மீது நீண்ட ரோமம் ஒன்று வளைந்து நெளிந்து படிந்திருந்தது. 'அவள் உப

யோகிக்கிற சோப்பையே எனக்கு வச்சிட்டா போலிருக்கு ஹும்!' என்று அதை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டான்.

'நான் இங்கு வந்தது சரியில்லை என்றுதான் படுது. நாலு வருஷங்களாச்சு தான் என்றாலும் அவள் மாறலே. மறக்கவுமில்லே அதைன்னு நல்லாத் தெரியுது' என்று நினைத்தான் சிவராமன்.

அவன் மறுபடியும் முன் அறையில் ஈஸிச் சேரில் சாய்ந்திருந்தபோது அவள் வந்தாள். 'என்ன நீங்க சோப்புப் போட்டுக் கிடவேயில்லே போலிருக்கே?' என்று விசாரித்தாள்.

'ஆமா. நான் சோப்பு உபயோகிக்கிறதேயில்லே' என்றான் அவன்.

'ஓ, சரிதான்!' என்று அவள் சொன்ன குரலில் எவ்வளவோ அர்த்தமிருந்தது. அவள் இதழ்களில் தனி நகை தவழ அவனைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போனாள். அந்தச் சிரிப்பு அவனுக்கு பழைய நினைவுகளையே திரும்ப இழுத்தது.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்ததுதான். எனினும் அதை அவன் என்றுமே மறந்துவிட மாட்டான். அவன் வாழ்க்கையிலேயே முக்கியமான சம்பவங்களில் அதுவும் ஒன்று. அதன் நினைவு அடிக்கடி அவன் மனதை உறுத்தும். அதனால் தான் அவன் ராதையைப் பார்க்க வருவதற்குக் கூடத் தயங்கினான்.

ராதைக்கு அப்போது கல்யாணமாகவில்லை. 'பெண்ணுக்கு வயசு வருதா, போகுதா! உடனொத்த பெண்களுக்கெல்லாம் கல்யாணமாகி, பிள்ளையும் குட்டியுமாக் காட்சிதருதுக. ஆனா ராதாவுக்கு என்னமோ இன்னும் வேளை வரலே. அவ அப்பா அதைப்பற்றி கவலைப் படுவதாகவே தெரியலே' என்று அவள் தாய் அடிக்கடி புலம்பிக் கொண்டிருப்பாள்.

ராதைக்கு அப்போது வயது இருபதிருக்கும். காலத் தென்றலின் இனிய வருடுதலால் மலர்ந்து நின்ற பூ வண்டின் வரவை நாடிக் காத்திருந்தது. வண்டு தான் வரவில்லை! தேடுவாரற்ற இடத்திலே புஷ்பித்து வாடி வதங்கிய மலர் போலிருந்தாள் ராதை. அவள் கண்ட கனவுகளும், எண்ணி ஏங்கிய இன்ப நினைவுகளும் அவளுக்கு அளித்திருந்த சோபை கூட வரவரக் குறைந்து, அவள் முகத்தில்சோக முலாமே பூசின. அவள் கண்களில் ஒரு வெறுமை, தனிரக ஏக்கம் மிதந்தது.

'சிவகாமிக்கு பதினைராவது வயதிலேயே கல்யாணமாகி விட்டது. என்னைவிட ஒன்றரை வயசு குறைந்த கல்யாணி இரண்டு குழந்தைகளுக்குந் தாயாகி விட்டாள். மேலத் தெரு ருக்குவுக்குக் கூடக் கல்யாணமாகி விட்டது. ஆனால்........' என்று கணக்கெடுத்துக் கணக்கெடுத்து நெடுமூச்செறிவது அவள் வழக்கமாகி விட்டது. அவள் இரவு நேரங்களில் தூங்கவா செய்தாள்! எப்படித் தூங்க முடியும்?

கடல் போலப் பெருமூச்சுடன் புரண்டு புரண்டு பொருமுகிற மகளைப் பார்க்கும் போது அன்னைக்குத் துயரமாகத் தானிருக்கும். ஆனல் என்ன செய்வது? 'அவ அதிஷ்டம், அவ கையைப் பிடிக்க எவனும் வரமாட்டேன்கிறனே. ஊம். எதுக்கும் வேளையும் பொழுதும் கூடி வரணும்' என்று வருத்தப்படுவாள்.

தந்தை சங்கரன் பிள்ளை மகளுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்கிற நினைப்பு இல்லாமல் வாழவில்லை அவரும் அங்கே, இங்கே என்று எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும், சரியான மாப்பிள்ளையாக வந்து வாய்க்க வில்லை. அது போக, 'இவ்வளவு நகை செய்து போடணும். பெண் பேருக்கு என்ன சொத்து எழுதி வைப்பீர்கள்?' என்றெல்லாம் 'கண்டிஷன்' பேசினர்கள் 'பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள்'.

'ஏதோ என்னாலானதைச் செய்வேன். என் மகளுக்கு என்ன செய்யணும்கிறது எனக்குத் தெரியாதா! சொத்து, கித்துன்னு பேசறதுக்கு ஒண்ணுமில்லே. நான் செத்த பிறகு தான் அதெல்லாம் பற்றி யோசிக்கணும். தெரிஞ்சுதா? எங்க வீட்டிலே வச்சு கல்யாணத்தை சிறப்பாகச் செய்து பெண்ணைக் கூட்டி அனுப்புவேன். அதுக்குப் பிறகு என்ன செய்யணும்கிறது நானே தெரிஞ்சு செய்வேன்'—இப்படிச் 'கறாராக'ப் பேசுவார் அவர். அது மற்றவர்களுக்கு எப்படிப் பிடிக்கும்?

'தாய் நல்ல இடத்துச் சம்பந்தம். பணக்காரனாக, படித்தவனாக, நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறவனாக இருக்கணும் மாப்பிள்ளை. மாமியார், நாத்தனா ரெல்லோரும் நல்ல மனுஷிகளாக இருக்கணும். அப்புறம் ராதா கண்ணைக் கசக்கிக் கிட்டு நிற்கப்படாது' என்று சொல்லி வந்தாள்.

ராதை அழகாக, படித்தவனாக, நல்ல குணத்தோடு, தன்னுடன் சிரித்து மகிழ்ந்து குடும்பம் நடத்துபவனாக மணாளன் வரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து, குத்து விளக்குக்கு பூஜை பண்ணி வந்தாள். வெள்ளி, செவ்வாய் விளக்கை பொன் போல் பளபளக்கும்படி துலக்கி, அழகாகக் குங்குமப் பொட்டிட்டு, அரளிப் பூவும் பச்சிலையும் கலந்து கட்டிய சரம் சாத்தி, பக்தி பூர்வமாக வணங்கி நின்று பூஜைகள் செய்தாலும் கூட 'விளக்கு நாச்சியார்' அவள் வாழ்வில் ஒளி பிறக்க வகை செய்ய வில்லை.

வருஷங்கள் தான் ஓடின.

'எனக்கு ஏது கல்யாணம்! கல்யாணமே ஆகாதுன்னு தான் நினைக்கிறேன்' என்று குமுறினாள் ராதை. தன் மனக்குறையைச் சிலரிடம் கூட அவள் வாய் விட்டுச் சொன்னது உண்டு.

கல்யாணம் என்பது ஒருவகை வியாபாரமாக மதித்து பேரம் பண்ணப்படுகிற இன்றைய மத்திய தர

வகுப்புக் குடும்பங்களிலே பிறந்த பெண் மனம் குமைந்து வாழவேண்டி யிருக்கிறது. பெண்ணின் உள்ளமும் உணர்வும் பெற்றவர்களுக்குக் கூடத் தெரிவதில்லை பெரும்பாலும்! ராதையின் தந்தையும் தாயும் அதே தன்மையில் தானிருந்தார்கள்.

பருவ மங்கை வீட்டிலே அமைதியற்ற காற்றுப் போல தனிமையில் புழுங்குகிற போது, இரவின் ஆழத்தில், அடைத்த கதவுக்குப் பின்னால் தந்தை, தாயின் மெல்லிய சிரிப்பும், ரகசியப் பேச்சும் எழும். ராதை விழித்துக் கொண்டு படுக்கையில் கிடப்பாள். அவள் காதில் விழும் ஒலிகள் அவள் கற்பனைக்கு விஷவேகம் கொடுத்து, தேகத்து நரம்புகளில் வெறி ஏற்றும். அவள் புரண்டு புரண்டு தவிப்பாள். பாவம், அனுபவங்கள் எவ்வளவோ பெற்று சுடரொளியாகத் திகழ வேண்டிய தருணி. வாடி வதங்கும் கொடியாகி மனத்தின் அரிப்பிலும், உணர்ச்சிகளின் கொதிப்பிலும் தன்னைக் கருக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது தான் அவள் பார்வையில் சிவராமன் பட்டான். சிவராமன் அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு விதத்தில் என்னவோ ஒரு உறவு! அவன் வீடும் அவர்கள் வீடும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் தானிருந்தன. ஒரே 'காம்பௌன்டு'. இரண்டு வீடுகளையும் தனியாக்கி விடுகிற அந்த வளைவுக்குத் தெரு வாசலும், கதவும் ஒன்று தான். இரு வீடுகளும் ஒரே மாதிரி அமைப்பில் கட்டப்பட்டவை தான். அடுப்பங்கரை, பட்டாசாலை, திண்ணை முதலிய பிராந்தியங்கள், நடுவிலே வானவெளி, வீட்டு முகப்பிலே உயர்ந்த முற்றம் எல்லாம் இருந்தன. இரண்டு வீடுகளுக்கும் பொதுவாக ஒரு 'பம்பு' தான் இருந்தது.

அவன் அந்தப் பெரிய வீட்டில் தனியாகத்தான் இருந்தான். அவன் தாய், தந்தையர் எல்லோரும் இறந்து பல வருஷங்களாகி விட்டன. கடன் வகைகளில் சொத்

தெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்து போன பிறகு, அந்த வீடும், ஏதோ கொஞ்சம் நிலமும் மட்டும் தங்கியிருந்தன. 'சரிதான், சாகிறவரை சாப்பாட்டுக்குப் போதும். வேலை கீலை ஒண்ணும் பார்க்க வேண்டியதில்லை' என்று முடிவு கட்டி விட்டவன் அவன். தனது திட்டத்துக்குக் குடும்பவளர்ச்சி வீண் தடங்கலாக அமையும் என்றெண்ணி, கல்யாணமே வேண்டாம் எனத் தீர்மானித்திருந்தான். எத்தனையோ பேர்கள் 'புத்தி' சொல்லிப் பார்த்தும், கேட்காததனால் 'அவனு! உருப்படத் தெரியாதவன்!........எங்கே உருப்படப் போறான்' என்று சமூகப் பெரியார்கள் கைகழுவி விட்டார்கள். அதை யெல்லாம் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. ஹோட்டலில் சாப்பிடுவது, இஷ்டம் போல் சுற்றுவது, திடீரென்று நினைத்துக் கொண்டு எந்த ஊருக்காவது பிரயாணம் கிளம்பிவிடுவது என்கிற தனது நியமங்களை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு இருபத்தெட்டு, முப்பது வயசிருக்கும்' என்று தெரிந்தவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அவன் ராதையின் நிலைமையை கவனித்தது உண்டு. பாழாகும் அந்தப் பெண்ணின் வாழ்வை எண்ணிக் கூட அவன் சிலசமயம் வருத்தப்படுவதும் உண்டு. 'பாவம், இப்படித்தான் எத்தனையோ பெண்கள் சமூகத்திலே வதங்கிச் சாகிறார்கள். காலாகாலத்திலே கல்யாணமாகி, அனுபவிக்க வேண்டிய சுகங்களை யெல்லாம் அனுபவிக்க முடியாமல் போகிறபோது, ஏக்கமும் சோகமும் தானாக வளர்கின்றன. பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு கல்யாணமானதும் கூட மகிழ்வு இருப்பதில்லை. ஏக்கமும் குமுறலும் ஹிஸ்டீரியாவிலே கொண்டுபோய் விட்டு விடுகின்றன. அப்புறம், பெண்ணுக்கு ஏதோ தெய்வக் குற்றம், பிசாசு பிடிச்சிருக்கு என்று மருந்துக்கும் மந்திரத்துக்கும் பணம் கொட்டி அழுவாங்க. "நல்ல குடும்ப வாழ்க்கை!' என்று அலுத்துக் கொள்வான்.

அவன் ராதையை அடிக்கடி பார்க்க முடிந்தது. அவள் அழகாகத் தான் இருந்தாள். 'பிரமாதமான அழகு இல்லை. இருந்தாலும் இவ்வளவு அழகு போதாதா பெண்களுக்கு? சில மூதேவிகள் இருக்குதே கருங்குரங்கு மாதிரி! ஊம், இருந்தும் இந்தப் பெண்ணுக்கு கல்யாணம் ஆகவில்லை' என்று அனுதாபம் எழும் அவளைப் பார்க்கும்போது.

ராதை அடிக்கடி அவனைப் பார்த்திருக்கிறாள். வீட்டின் ஜன்னலுக்குப் பின்னால் நின்று கவனித்திருக்கிறாள். வாசற்படியில் நின்று நோக்கி யிருக்கிறாள். தண்ணீர் எடுக்கப் பம்புக்குப் போகும்பொழுதும் வரும் போதும் அவனைப் பார்க்கமுடியும். முதலில் அவள் மனம் வேறெவ்விதமான எண்ணத்திற்கும் விதை தெளிக்கவில்லை. ஆனால் காலம் ஓட ஓட, கனவும் நினைவும் அவள் உள்ளத்தில் ஆசைத் தீயைக் கொழுந்து விட்டெழும்படி தூண்டின. அதன் பிறகு அவள் பார்வையில் தனியொளி தெறித்தது. அவள் கருவிழிகளில் மின்னிய ஒளியில் தனி அர்த்தம் இருந்தது. அவள் இதழ்க் கடையில் அவனுக்காக சதா சிரிப்பு காத்திருந்தது. அவன் பார்வையில் படவேண்டுமென்று, அவனைப் பார்த்து கண்ணிலே கண்ணிட வேண்டுமென்று, அவள் சிரத்தை யெடுத்து அங்கு மிங்கும் நடைபழக ஆரம்பித்தாள். எழிலாக மிதந்தாள். ஒளியாக நின்றாள். ஒயிலாகச் சிரித்தாள்.

அவளிடம் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை அவன் கவனியாமல் இல்லை. அவன் மனம் அறுக்கும். சில சமயம் தன் பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொள்வான். அதிகமாகப் போனால், எழுந்து வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு வெளியே போய் விடுவான்.

அவள் உணர்ச்சிக் கிளுகிளுப்பு விசேஷமான செயல் மலர்ச்சிகளுக்குத் தூண்டுதலாயிற்று. அவள் வாசல்

படியாக நிற்கும் போது, அவள் கை வளைகள் கலகலக்கும். நழுவாத மேலாடையைச் சரி செய்வது போல் மார்பில் கை நீந்தும். பிறகு மேலாடையை இழுத்து விட்டு, மறைந்து கிடந்த அழகை வெளிச்சமிடச் செய்யும். வளையின் கலகலப்பு அவன் விழிகளின் பிறழ்ச்சியை அங்கு இழுக்கும். அவள் சிரித்து விட்டு, வெட்டும் பார்வை சிந்தி, தனக்காகத் திரும்பி அழகு நடை நடந்து போவாள் வீட்டினுள்ளே. ஜன்னலின் பின்னே கலகல நாதம் பிறக்கும். களிநகை பூத்த முகம் மலரும்.

சில சமயம் தன் இருகைகளையும் உயரத் தூக்கி, சோம்பல் முறிப்பது போல் நீட்டி நெளித்து, அழகின் அற்புதங்களை டாலடிக்கச் செய்வாள் கன்னி. அவள் பாராத கோணங்கள் இல்லை. பார்வைக்காக அவள் சித்திரித்துக் காட்டாத வசிய 'போஸ்'கள் இல்லை!

அவனுக்குச் சிரிப்பு வரும். அனுதாபமும் பிறக்கும். கவரப்படாமலும் இல்லை. 'பெண்களுக்கு எப்படி எப்படி வசியக்கலை பயிலவேணும் என்கிற உணர்ச்சி தானாகக் கைவந்த வித்தையாக மிளிர்கிறது. அதை அவர்கள் சிரத்தையோடு வளர்க்கிற போது அற்புதக் கலையாக ஒளிர்கிறது!' என்று நினைப்பான்.

பருவ கன்னி ராதை சிதறிய கலையொளிகளைக் கண்டு களிக்கும் ரசிகனாக மாறாமல் இருக்க இயலவில்லை அவனால். அவள் தனது திறமையை மெருகிட்டு வளர்த்து வந்தாள் நாளுக்கு நாள்.

அவன் திண்ணையில் இருக்கும் போது, அவள் திண்ணையோரமாக மெது நடை நடந்து, கோணப் பார்வை சிந்திப் போவாள், உடையலங்காரம் செய்து கொள்வதாகப் பம்மாத்துப் பண்ணி அவன் பார்வையில் படும்படி என்னென்னவோ செய்து சிரிப்பாள்.

திடீரென்று ஒரு நாள் 'என்ன மாமா, மணி என்ன ஆகுது?' என்று கேட்டு வைத்தாள். பிறகு 'சாப்பிட்

டாச்சா?' என்று கேட்டாள். இப்படி ஏதாவது கேட்க சந்தர்ப்பங்களை சிருஷ்டித்துக்கொண்டாள் ராதை.

அவள் போக்கு அவனுக்குப் புரியாமல் இல்லை. ஆனால் அதை அவன் வளர்த்துப் பாராட்டத் தயாராக இல்லை. என்றாலும் அதைத் தவிர்க்க அவள் இடம் கொடுப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

காலையில் போனால் இரவில் வீடு திரும்பும் தந்தை மகள் வாழ்விலே நேர்ந்த பரிணாமங்களை அறிய இடமே இல்லை. தாயின் அறிவுக்கு மகளின் மாற்றம் புலனாகவே யில்லை. தாய் வழக்கம் போல் தனது காரியங்கள், புலம்பு தல்கள், குறை கூறல், வம்பளப்பு இவைகளில் தான் தீவிர மாக ஈடு பட்டிருந்தாள். அவளுக்கு சந்தேகம் ஏற்படாத படி சாமர்த்தியமாக நடந்துகொள்ளவா தெரியாது ராதைக்கு!

ஒரு நாள் பகல் நேரத்தில், அவள் தாய் கூட வீட்டில் இல்லை. அடுத்த தெருவில் நடந்த விசேஷம் எதற்கோ போயிருந்தாள். அப்போது பத்து மணி யிருக்கலாம். சிவராமன் முற்றத்தில் கட்டிலில் படுத்து புத்தகம் படித் துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று 'மாமா, மாமா' என்று ராதை பதறிக் கூப்பிடும் குரல் கேட்டது. திடுக் கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் நின்ற தோற்றம்!

அப்பொழுது தான் அவள் குளித்து முடித்திருக் கிறாள். கரிய கூந்தல் அவிழ்ந்து புரண்டு தொங்கி நீர் சொட்டிக் கிடந்தது. பச்சைக் கரையிட்ட வெள்ளை நிறச் சேலையை ஈரமாக, ஒற்றைச் சுற்றில் கட்டியிருந்தாள். பாக்கி மடித்துச் சுருட்டி தோளில் போடப்பட்டிருந்தது. அங்கங்கே நெளிந்தும் சுழித்தும் உடலோடு ஒட்டி யிருந்த அந்த ஈரப்புடவை அவளது செவ்விய தேகத்தை மறைத்தும் மறையாததுமாய் அழகை அதிகரித்துக்காட்டி யது, வனப்பு மிக்க சித்திரத்தை மறைக்க முயலும் கண் ணாடித் தாள் போல. 'மாமா, அவசரமா வாங்க....சீக்

கிரம் வாங்கணேன். பெரிய தேளு....' என்று பரபரப் போடு, அவள் வலது காத்தை நீட்டி அசைத்துக் கூப் பிடும்போது, அவன் பார்வை மறையா அழகாய் மிளிர் ந்த அவள் தோள் மீது பட்டு, மஞ்சு மூடிய குன்றுகள் போல் தோன்றிய மார்பு மேடுகள் மேல் பதிந்தது.

அவசரமாக எழுந்த சிவராமன் திகைத்து நின்றான். தனியாக பருவமங்கை இருக்கும் வீட்டிற்குள் போகலாமா என்ற தயக்கம் பிறந்தது 'ஐயோ, தேளு ஓடிப் போயி டுமே. "அப்புறம் பயந்துக்கிட்டே........' அவள் பதறிக் கூறினாள். அவன் துணிந்து போனான். வீட்டினுள் நுழைந்ததும் 'எங்கே, எங்கே பார்த்தே?' என்று கேட்டான்.

ஆனால் அவன் எதிர் பாராதது நடந்தது. 'மாமா!' என்று தாவி அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள் கன்னி ராதை. அவன் தலையை இழுத்து உதடுகளில் முத்தமிடத் துடித்தாள். அவள் உடல் கொதித்தது. ஈரத் துணியின் குளுமைக்கும் மேலாக அவளது தேகத்தின் கதகதப்பை அவன் உணர்ந்தான். அவனுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. அவன் தேகத்திலும் சூடேறுவது போலிருந்தது

'என்ன இது ராதா! சே, தள்ளிப்போ' என்று அவளை விலக்க முயன்றான். அவளோ இறுக அணைத்து, அவளது கனல் உதடுகளை அவன் உதட்டிலே பொருத்தினாள்.

அவளை ஆட்டி வைத்த பருவத்தின் பிசகு அவனையும் உலுக்கி யிருக்கும். அதற்குள்ளாக 'ராதா, ராதா' என்று வெளியே தெருவாசல் கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. மறுபடியும் ஒலித்தது அந்த அழைப்பு.

ராதையின் கைகள் நழுவி விழுந்தன. 'இது நல் லாவே யில்லே, ராதா இப்படியா புத்திகெட்டுப் போறது!' என்று எச்சரித்து விட்டு வேகமாக நடந்து தனது வீட்டுள் புகுந்து மறைந்தான் அவன்.

வெளி வாசல் கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்டது. 'என்ன செஞ்சுக்கிட்டிருந்தே கூப்பிடக் கூப்பிட ஏன்னு கேளாமல்?' என்று கேட்ட தாயின் குரலும், 'குளிச்சுத் தலை துவட்டிக்கிட்டு நின்னேன். சேலையைப் புழிஞ்சு கட்டிக்கிட்டுத் தானே வர முடியும்' என்ற மகளின் குரலும் அவன் காதில் விழுந்தன.

அவன் நெஞ்சு 'திக்திக்' கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. 'என்ன துணிச்சல்!....வயது வந்த புள்ளெயை வருஷக் கணக்காக வீட்டுக்குள்ளே அடைச்சு வச்சிருந்தால் இப்படித் தான். காலாகாலத்திலே எவனுக்காவது கட்டிக் கொடுத்து அனுப்பாமல், தாய் தகப்பன் மாரு மட்டும் குஷாலா யிருந்தால், மகள் தனக்கு வழி தேடத் தானே துணிஞ்சிட்டுப் போரு!' என்று எண்ணினான்.

'சே' வீணுக்கெட்டபெயரு எதுக்காக ஏற்கணும்? சங்கரன் பிள்ளைக்குத் தெரிஞ்சால் அவரு மகளை நான் தான் கெடுத்து விட்டேன்னு கோபிப்பாரு! பொதுவாக ஊரிலே நடப்பதே இதுதானே. பெண்கள் துணிந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்து போட்டாலும் கூட, பழி ஆண்கள் மேலே தானே விழுது.... நாளைக்கே நான் ஊர் சுற்றப் போகவேண்டியது தான். இந்தப் பெண் கல்யாணமாகிப் புருஷன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள்னு தெரிஞ்சதும் தான் திரும்பணும். திரும்பவும் இதுமாதிரி விபரீதத்துக்கு இடமேற்படப்படாது' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

ராதையும் அவள் தாயும் அவர்கள் வீட்டு அடுப்பங் கரைக்குப் போய்விட்டார்கள் என்று தெரிந்ததும்,

மெதுவாக தன் வீட்டுக் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, தெரு வாசல் கதவையும் இழுத்துச் சார்த்திவிட்டு வெளியேறினான். ராதையை அவன் திரும்பப் பார்க்க விரும்பவே இல்லை.

சிவராமன் பகல் பூராவும் எப்படியோ பொழுது போக்கிவிட்டு, இரவிலும் சினிமாப் பார்த்துவிட்டு, வெகு நேரம் கழித்தே வீடு திரும்பினான். அவன் கண்கள் அடுத்த 'வீட்டுப்பக்கம் பாய்ந்தது. அங்கு இருளும் அமைதியும் நிலவின. அவன் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டான். 'நல்ல வேளை! எல்லோரும் தூங்கியாச்சு.... அதிகாலையில் எழுந்து முதல் ரயிலைப் பிடிக்க வேண்டியது தான்' என்று நினைத்தான். தெருவாசல் கதவைத் தாளிட்டு விட்டு, வழக்கம்போல் முற்றத்தில் கட்டிலை இழுத்துப் போட்டு படுத்தான். அயர்ந்து தூங்கி விட்டான்.

கதவு தாளிடும் ஓசையும், கட்டிலை இழுத்த சப்தமும் அடுத்த வீட்டில் தூங்கியும் தூங்காத நிலையிலே புரண்டு கிடந்த ராதைக்கு 'அலாரமாக' உதவின. அவள் விழித்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு கொதிப்பு தணியவில்லை. பொறிபட்டுக்கனன்ற உணர்வுத் தீ மங்கவில்லை; மடியவில்லை. தனக்கு உணவு பெற்றுத் திருப்தியுற்ற பிறகு தான் ஒருமாதிரி ஒடுங்கும். அவள் உடற்பசியும் உள்ளத்து அரிப்பும் அவளுக்குத் துணிவு தந்திருந்தன. அவள் பலப்பல எண்ணங்கள் வளர்த்தபடி கிடந்தாள்.

மெதுவாக எழுந்து கடியாரத்தைப் பார்த்தாள். மின்மினிப் பூச்சிபோல் மினுத்த 'ரேடியம் டயல்' மினுக்கிக்

காட்டியது அப்போது மணி இரண்டேகால் என்பதை. எங்கும் அமைதி. அவள் மெதுவாக, ரொம்ப ஜாக்கிரதையுடன், கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். வெள்ளியைக் காய்ச்சி ஊற்றியதுபோல பால் நிலவு நின்று காய்ந்தது. நிலவும் இருளும் படிந்து கிடந்தன அவ்வீட்டு வளைவின் வான வெளியிலே. அவள் அடுத்த வீட்டு முற்றத்தின் பக்கம் போனாள்.

இடைவெளியில் படிந்து கிடந்த நிலவின் ஒளி வீச்சால் இருள் கவிந்திருந்த அந்த முற்றம் வெளிறிட்டிருந்தது. சுவரோரத்தில் கட்டிலில் அவன் அயர்ந்து தூங்கிக் கிடந்தான்.

ராதை மெதுவாக அவனருகில் போனாள். அவன் அழகை அள்ளி விழுங்குபவள் போல நோக்கி நின்றாள். ஏதோ இனிய கனவு துயிலில் அவனோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தது போலும்! அவன் உதடுகளில் சிரிப்பு நெளிந்திருந்தது. அவன் என்னவோ முனகியபடி புரண்டான்.

தன்னைப் பார்த்து விழித்துக் கொண்டுதான் முனங்குகிறானோ என்று திடுக்கிட்டாள் ராதை. இல்லை, வெறும் கனவு. அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவனையே பார்த்து நின்ற கன்னி துணிந்து விட்டாள். ஆழ்ந்த இருட்டு. நல்ல நிலவு. நெடு இரவின் தனிமை. கனவிலே மிதக்கும் அவன். உணர்ச்சி மீறிய அவள். சந்தர்ப்பம் சிறித்தது.

ராதை புன்னகையோடு அவனருகில் ஒண்டினாள். அவனை இழுத்தணைத்து, உதடுகளில் சூடாக முத்தமிட்டுக் களித்தாள். அவன் கனவு அவளுக்குத் துணை செய்தது.

கனவின் உயர்வு என்ற மயக்கத்தோடு சடக்கென விழித்த அவன் இனிய நனவிலே சிக்கியதை உணர்ந்ததும் 'ராதா' என்றான் மெதுவாக.

'ஊம். நான் தான் பேசாமலிருங்கள்' என்று ரகசியம் பேசினாள் அவள்.

அவன் என்ன கட்டையா! உணர்ச்சி வெற்றி பெற்றது.

அது நடந்தது நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு! அது மற்றவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது.

விடியற்காலக் கோழி கூவியபோது, ராதை சிறித்த படி துள்ளி எழுந்து அவனுக்கு அன்பு முத்தம் அளித்து விட்டு வீட்டினுள் போய் தனது இடத்திலே படுத்து விட்டாள். அவன் ஆற்றங்கரை நோக்கிப் போய்விட்டான். திரும்பி வந்ததும் யாத்திரா மார்க்கத்துக்கு வேண்டியன வற்றை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டான். அவன் போவதை ஜன்னலுக்குப்பின் நின்று ஏக்கத்தோடு, வருத்தத்தோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் ராதை அவன் அந்தப் பக்கம் திரும்பவேயில்லே.

அவன் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு திரும்பி வந்தபோது 'என்ன சிவராமு, ராதை கல்யா ணத்துக்குக் கூட வராமல் இருந்துட்டியே' என்று வர வேற்பும் வருத்த வுரையும் அளித்தார் சங்கரன் பிள்ளை.

'வரமுடியலே. அங்கே இங்கேன்னு பிரயாணம் அப்படி இழுத்துக்கிட்டே போயிட்டுது' என்று சொன்ன சிவராமன் ராதையின் வாழ்க்கை விவரங்களை விசாரித்

துத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு தான் திரும்பி வந்தான் என்பதைக் காட்டிக்கொள்ள வில்லை. சங்கரன் பிள்ளை எவ்வளவோ முயன்றும் வேறிடம் கிடையாமல், தூரத்து ஊரில் வேலை பார்க்கும் ஒருவருக்கு இரண்டாம் தாரமாக ராதையைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்; மாப்பிள்ளைக்கு நாற்பத்தைந்து வயது இருக்கும்; முதல் மனைவி குழந்தைகள் எதுவும் விட்டுப் போகவில்லை என்கிற விவரங்களை அவனுக்குச் சொன்னார். அவனும் புதிதாக அறிந்து கொள்பவனைப் போல தலையை யாட்டி வைத்தான்.

'மாப்பிள்ளைக்கு நாற்பத்தஞ்சு வயசுங்கிறது என்ன பெரிய வயசா! அதொண்ணுமில்லே. சொல்லப்போனா, வயசானவங்க தான் பெண்டாட்டியை அருமையா, செல்லமா, அவளுக்குக் குறை எதுவுமில்லாமல் கண்ணு போலக் கவனிப்பாங்க. எங்கேயாவது ராதை சௌக்கியமாக இருந்தால் சரிதான்' என்று முடிவுரை கூறினார் தந்தை. 'ஆமாம்' போட்டுவைத்தான் அவன்.

உணர்ச்சி விதைத்த அந்த விபரீத நாடகத்திற்குப் பிறகு சிவராமனுக்கு ராதையைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றாலே என்னவோ போலிருந்தது. அவள் தாய் வீடு வருகிறாள் என்று கேள்விப்பட்டதுமே அவன் எங்காவது பிரயாணம் கிளம்பி விடுவது உண்டு. ராதையின் கணவன் ரொம்பத் தொலைவிலுள்ள ஊரில் உத்தியோகத்திலிருந்ததால், அவளும் அடிக்கடி பிறந்தகம் வரமுடியாமல் போயிற்று.

அப்படியும் கூட ஒரு முறை அவர்கள் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போது அவள் கன்னம் சிவக்கவு மில்லை! அவள் நாணிக் கோணித் தயங்கவுமில்லை. சகஜ

பாரப் பேசினுள். அவனுக்குத் தான் ஒரு மாதிரி இருந்தது. அன்று அவள் கேட்டாள் 'உங்களுக்குக் கல்யாணமாகிவிட்டது என்று கேள்விப்பட்டேனே!' என்று. 'ஆமா. அவள் அம்மா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிருள்' என்று சொன்னுன். 'ஏது! கல்யாணமே பண்ணிக் கொள்ளப் போவதில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தீர்களே' என்று குறும்பாகச் சிரித்தாள் ராதை. 'எல்லாம் நாம் நினைக்கிறபடியா நடக்கு! திடீர்னு எதிர் பாராமல் என்னவெல்லாமோ நடந்து எல்லாவற்றையும் மாற்றி விடுகிறது!' என்று கூறி வெளியே போய்விட்டான் சிவராமன்.

அந்தச் சந்திப்பு நடந்து கூட மூன்று வருஷங்கள் போய்விட்டன. அவன் மனைவி இறந்துபோனுள் அதற்குப் பிறகு. அது கூட ஒன்றரை வருஷங்களுக்கு முன்பு.

இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும்போது 'காலம் என்ன வேகமாக ஓடுகிறது பார்!' என்று வியக்கத் தோன்றும். காலம் சிலசமயம் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலிக்கவும் செய்யும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதனுல் தான் அவன் ராதையைப் பார்த்துவர அவள் வீட்டுக்குப் போகமாட்டேன் என்று சாதித்தான். ஆனுல் அவளது பெற்ருேர்களே வரமுடியாமல் போனதனுல், அவனை அனுப்பி வைத்தார்கள். அவனுக்குப் பழம் நினைவுகள் உதைப்பு கொடுத்தன.

'அநேகமாக அவள் மறந்திருப்பாள். அவள் வாழ்வின் போக்கு அவளைப் புதியவளாக மாற்றியிருக்கும்' என்று நினைத்தான். அவள் மாறவில்லை என்கிற உண்மை புரிந்ததும் அவனுக்குக் குழப்பம் தான் ஏற்பட்டது!

2

ராதை மாறவில்லை தான்!

காலம் அவள் மனப்பண்பிலே மாறுதல் எதுவும் விளைக்கவில்லை.

சூழ்நிலையும், வாழ்வின் மறுமலர்ச்சியும் அவளது பழைய நினைவுகளைத் திரையிட்டு மூடினவே தவிர, ஆழப் புதைத்து மறதிச் சமாதி கட்டி விடவில்லை.

ராதையின் கணவர் வயதானவர் தான். அவளை அன்புடன் நடத்தி வந்தார். என்றாலும் அவள் மீது அர்த்தமற்ற, காரணமற்ற சந்தேகம் வளர்ந்து வந்தது அவர் உள்ளத்தில். அவள்மீது தவறு எதுவுமில்லை. அவருக்குத் தன்னிடமே நம்பிக்கை இல்லாதது தான் காரணம். இளம் பெண்ணை வயதான தன்னுடைய அன்பு திருப்திப் படுத்துமோ, படுத்தாதோ என்கிற ஐயம் அள வுக்கு அதிகமான உபசரிப்புகள் காட்டவும், அர்த்த மற்ற சந்தேகங்கள் கொள்ளவும் இடமளித்தது.

அவளைத் திருப்திப்படுத்த பட்டாடைகளும் நகை களும் வாங்கித் தருவார். தினந்தோறும் மல்லிகைப் பூ வாங்கிச் சூட்டுவார். அழகாகத் தலை பின்னி பூச்சூடி, வண்ணப் பட்டுடுத்தி, தனது அலங்காரப் பெருமையை மற்றவர்கள் பார்க்க வேண்டும் என்கிற பெண்மைப் பண்போடு அவள் வாசலில் நிற்கும்போது, போகிறவர் வருகிறவர்கள் பார்வை அவள் மீது படவும் அவள் முகத் தில் எழும் சிரிப்பைக் காணும்போது அவருக்கு எரிச்சல் கிளம்பும். முதலில் அவரே தாண்டி விட்டுப் பிறகு

மௌன ஆதரவு தந்து, பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத பக்குவ நிலையை அடைந்தார் அவர். 'என்னத்துக்கு ராதா இந்தத் தேவடியாத்தன மெல்லாம்?' என்று சில சமயம் சீறி விழுவார்.

முதலில் அவருக்கு கௌரவம் கொடுத்த ராதை வரவர அவரது கருத்துக்களை அலட்சியம் செய்யலானாள். அவள் தனது இஷ்டம் போல் அழகு செய்து மினுக்கினாள். பெருமையோடு திரிந்தாள். ஆனால் அவள் கணவனை ஏமாற்ற வில்லை. அவருக்கு வஞ்சகம் நினைக்க வில்லை. நித்ய கன்னியாகவே இருந்துவிட நேரிடுமோ என்றிருந்த அச்சத்தை மாற்றி அவளுக்கு மஞ்சளும் பூவும் மதிப்பும் நிறைந்த புதுவாழ்வும் பெருமையும் வசதிகளும் தந்த கணவனுக்குத் தான் கடமைப்பட்டவள் என்ற நன்றி நினைவு அவளுக்கிருந்தது. நகையிலும், பட்டாடைகளிலும் அழகுசெய்து பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதிலும் திருப்தி கண்டு வந்தாள் ராதை.

அவள் நினைவுபூமியிலே தன் வாழ்விலேயே புது அனுபவம் கற்கமுடிந்த அமர இரவைப் பற்றிய எண்ணம் மக்கிப் போகவில்லை. அது கிளர்ந்தெழுந்து வேரோடிக் கொடிபரப்பி நன்றாக மலர்ந்து தலையசைத்து மிளிர்ந்தது. அந்த நளவுச் சம்பவத்தின் கனவுகள் என்றும் பசிய நினைவாக அவளுக்கு மகிழ்வு தந்தன. சிவராமனை எண்ணும் போதே அவளுக்குச் சிரிப்பு வரும். திரும்ப அவனைச் சாவகாசமாகச் சந்தித்துப் பேச முடியவே இல்லையே என்ற வருத்தம் அவளுக்கு இருந்தது. அந்நிலையிலே தான் சந்தர்ப்பம் அவளுக்கு மீண்டும் துணை செய்தது.

சிவராமன் வருவதற்கு முன்னதாகவே, அவனுக்குக் கட்டியம் கூறி வந்து நின்றது அவள் தந்தை எழுதியிருந்த கடிதம். அது வந்ததிலிருந்து இரண்டு தினங்களாக அவள் அவன் வரவை எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்தாள். அவர் அதை மறந்தாலும் மறந்திருப்பார் என்று எண்ணிய ராதைக்கு 'இல்லை' என்று அறிவுறுத்தியது அவன் குழப்பம். அவன் குழப்பம் கண்டு அவள் சிரித்தாள்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வந்தார் ராதையின் கணவன். அவனை வரவேற்றார். உபசரித்தார். ராதை சிவராமனுக்குக் காட்டிய உபசரணைகளும், அவள் பெற்ற மகிழ்வும், அதிக சிரத்தையோடு அவள் தன்னை அழகு செய்துகொண்டு மினுக்கிய போக்கும் அவர் மனதில் என்னவோ செய்தது. அது மறைந்தது அவன் சீக்கிரமே ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்று அவசரப் பட்ட போது.

'நாளைக்கே திரும்பிடலாம்னு நினைக்கிறேன்' என்று சிவராமன் சொன்னபோது ராதை கணவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவருக்கு மகிழ்வுதான் என்றாலும் உபசாரத்துக்காகச் சொல்லி வைத்தார்: 'என்ன தம்பியா பிள்ளே அவ்வளவு அவசரம். இவ்வளவு தூரம் வந்ததோ வந்தாச்சு. பொங்கல் கழிச்சுத் தான் போங்களேன். அங்கே என்ன காரியம் கெட்டுப்போகப் போகுதாம் நீங்க இல்லாமே!'

ராதை முகத்தில் மகிழ்வு பொங்கியது. 'ஆமா. ரெண்டு நாள் தங்கி யிருந்துவிட்டுத் தான் போகணும்.

அப்படி என்ன அவசரமாம் வந்தவுடனேயே திரும்பிப் போகணும்னு' என்று சொன்னாள்.

சிவராமன் ஒன்றும் பேசவில்லை. நாளைக்கு உறுதியாகச் சொல்லி விட்டு, இஷ்டப்போல் கிளம்பிவிட வேண்டியது தான் என்று தீர்மானம் செய்துவிட்டான் அவன். அதனால் வீணாக எதற்கு வாக்குவாதம் என்று நினைத்தான்.

ராதையின் கணவன் மறுபடியும் ஆபீசுக்குப் போய் விட்டார். சிவராமன் மத்தியானத்துக்கு மேல் வீட்டில் தங்கி யிருப்பானேன், ஊரையாவது சுற்றிப் பார்க்கலாமே என்று நினைத்தான். தனது எண்ணத்தை அவளிடம் அறிவித்தபோது 'அதெல்லாம் இப்ப எதுக்கு வந்த அலுப்போடு? படுத்துத் தூங்குங்க. சாயங்காலம் காபி சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே போகலாம்' என்றாள். 'டிபன் என்ன பண்ணலாம்' என்று கேட்டாள்.

'விசேஷமா எனக்குன்னு எதுவும் வேண்டாம். வழக்கம் போல் செய்வதைச் செய்யேன்' என்று 'சுரத்' இல்லாமல் அவன் பேசியது அவளுக்கு ஏமாற்றமே தந்தது.

இருந்தாலும், அவனுக்கு அதிகம் பிடிக்கும் என்று அவள் நினைத்த பலகாரங்களைச் செய்து, காபி போட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்தாள் ராதை.

'இதெல்லாம் என் வீணாக!' என்று அவன் அலுத்துக்கொண்டது அவளுக்கு சிரிப்பு தந்தது. அவன் காப்பி சாப்பிடும்போது அவள் திடீரென்று கேட்டாள்; 'நாம் சினிமாவுக்குப் போகலாமா' என்று.

'அவாள் இல்லாமே எப்படிப் போறது? வேண்டாம்' என்றான்.

'நல்ல படம் ஓடுது இப்போ. அவுகளிடம் எத்தனையோ நாளாத் தான் நானும் சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன். அவுகளுக்கு சினிமாப் பார்க்க நேரம் ஏது! எப்ப பார்த்தாலும் வேலை, வேலை! நாம சினிமாவுக்குப் போனால், அவுக வறதுக்கு முன்னாலேயே வந்திடலாம்' என்று ஆர்வமாகச் சொன்னாள் அவள்.

அவன் 'முடியாது அவாளுக்குத் தெரிஞ்சா கோபப் படுவாக. அதெல்லாம் வேண்டாத வேலை' என்று கூறி அவளுக்கு ஏமாற்றமளிக்க நேர்ந்தது.

அவன் ஊரைச் சுற்றிவிட்டு இரவு நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வருவதற்கு முன்பாகவே அவர் வந்திருந்தார். அவர் அன்று சீக்கிரமாகவே திரும்பி விட்டார். அவர் எதிர்பார்த்ததுபோல் இல்லை, அவன் வீட்டில் இராமல் சும்மா சுற்றப் போய் விட்டான் என்று தெரிந்ததும் அவருக்கு சந்தோஷமே பிறந்தது. 'நல்ல மனுஷன்' என்று சொன்னது அவர் மனம்.

இரவில் பத்தரை மணிவரை ஊர்க்கதைகள் பேசிப் பொழுது போக்கி விட்டுத் தூங்கப் போனார்கள் அவர்கள். ராதையும் கணவரும் மாடியறைக்குப் போனார்கள். சிவராமன் கீழே தாழ்வாரத்தில் படுத்துக் கொள்கிறேன் என்று பிடிவாதம் செய்து விட்டான். அது வான வெளியை அடுத்திருப்பதால் காற்றோட்டமிருக்கும், நல்ல தூக்கம் வரும் என்று சொல்லி விட்டான்.

அப்படியே படுத்தும் நன்றாகத் தூங்கத் தொடங்கினான்.

எவ்வளவு நேரமிருக்கும் என்று தெரியாது. திடுக்கிட்டு விழித்தான் சிவராமன். அவன் முதுகில் ஏதோ பூச்சி ஊர்வது போன்ற உணர்ச்சியால் அவன் திடுக்கிட்டான். பக்கத்தில் கரிதாய், நெடியதாய் யாரோ-அல்லது எதுவோ ஒன்று-நிற்பது போல் தோன்றியது. யாராவது தானா அல்லது பிரமையா என்று தீர்மானிக்க முடியாமல் அவன் திகைத்தான். திடீர் விழிப்பு ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சி அவனுக்கு அர்த்தமற்ற நடுக்கம் கொடுத்தது. பக்கத்தில் மல்லிகைப் பூ மணம் கம்மென்று பரவி நிற்பதையும், பெண்மையின் தனி ரக வாசனை அலைகள் நிலவுவதையும் அவன் உணர முடிந்தது.

எங்கே இருக்கிறோம் என்ற தெளிவு பிறந்ததும், அவன் உள்ளத்துக் குரல் 'ராதா' என்று சொல்லாக உதிர்ந்தது.

'ஊம்' என்று குழைந்து அவன் அருகில் உட்கார்ந்து குனிந்தாள் ராதை

'என்ன இது ராதா' என்று அவன் அவசரமாக எழ முயன்றபோது அவள் அவனைப் படுக்கையிலேயே அழுத்தி, உதடுகளில் உணர்ச்சியோடு முத்தம் பதித்தாள்.

'என்ன ராதா, அவர் எழுந்து விட்டால், அப்புறம்....' என்று நடுக்கத்தோடு சொன்னான்.

'ஊஹூங். அவர் தூங்க ஆரம்பித்தால் செத்த பிணந்தான். இனிமேல் விடியக்காலம் ஏழரை மணிக்குத் தான்

எழுந்திருப்பார். நீங்க என்ன இப்படி பயந்து சாகு நீங்க!' என்று கிளுகிளுத்தாள் மங்கை.

'இது நல்லாயில்லே. கல்யாணமாகிக் குடியும் குடித்தனமுமாக இருக்கும் போது........'

மேலே பேசமுடியவில்லை அவனை அவள் பேசவிட்டால் தானே! முத்த மழை பெய்து கொண்டிருந்தது அவன் முகத்தில்.

'இதுவரை அந்தக் கிழடுக்கு நான் துரோகம் செய்யாமல் இருக்கிறேனே, அதற்கே அது சந்தோஷப்படணும். ஆனால், அது எடுத்ததுக் கெல்லாம் சந்தேகமும், கோபமும்....சேய்!' என்று முனங்கினாள் ராதை.

'உங்களுக்கு முந்திய இரவு ஞாபக மிருக்குதா?' என்று கேட்டுச் சிரித்தாள் ராதை.

'அப்போ என்னவோ அப்படியாச்சு. இப்போ....'

'இப்பவும் நாம் ஒண்ணும் மாறிப் போகலே' என்று கூறி, அதற்கு உறுதிப்பதிவு போல அழுத்தமாக இதழ்களோடு இதழ்கள் பதித்தாள் அலங்காரி!.

விடிந்தது. எதுவுமே நடவாதது போல் நடந்து கொண்டாள் ராதை.

எழுந்து உட்கார்ந்து சாவதானமாக வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்த ராதையின் கணவன், வாய்க்காலுக்குப் போய் குளித்து விட்டு வந்த சிவராமனைப் பார்த்ததும் 'ஏது, நீங்க அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளிச்சிட்டு வந்தாச்சு போலிருக்கே!' என்று அதிசயப்பட்டார்.

சாப்பிட்டு விட்டு அவர் ஆபீசுக்குப் போகும் முன்பு சிவராமன் அவரிடம் தீர்மானமாக அறிவித்து விட்டான்- 'இன்று மத்தியான ரயிலுக்கு ஊருக்குப் போறேன். அங்கே முக்கிய அலுவல்களிருக்கு' என்று.

அவருக்கு அவன் முடிவு திருப்தியே தந்தது. எனினும் ஒப்புக்குச் சொல்லி வைத்தார்: 'ரெண்டு நாள் தங்கி விட்டுப் போகலாம். நீங்க என்னடான்னு இப்படி அவசரப்படுறீங்க. சரி, போயிட்டு வாங்க!'

அவர் போனபிறகு ராதை சிரித்தபடி முன் வந்து நின்றாள். 'ஊம், ஊருக்குப் போறீகளாக்கும்! ஏன்' இன்னுமொரு நாள் இருந்து விட்டுப் போங்களேன், என்றாள்.

அவன் பரபரப்போடு 'போதுமம்மா உபசாரம்! நான் போய் வருகிறேன்' என்று கூறினான். அவன் அப்படிச் சொன்ன தினுசு அவளுக்குச் சிரிப்பே தந்தது.

'நீங்க போனால் என்ன! பொங்கல் கழிச்சு ஒரு வாரத்திலே நான் அங்கு வந்து சேருவேன். அம்மா அப்பா கிட்டே சொல்லுங்க' என்றாள் குறும்பாகச் சிரித்தபடி.

'நீ வரப் போறியா! எப்போ!'

'ஏன், அதுக்கு முன்னாலேயே எங்காவது ஓடிப்போகலாம்னு கேட்கிறேளா?' என்று கேட்டு விட்டுச் சிரித்தாள் ராதை. தொடர்ந்து அவள் கணவன் சொன்னதைப் போலவே நடித்துக் கூறினாள்: 'ஐயோ பாவம், நல்ல மனுஷன்!'

அவளுக்கு அதிகம் சிரிப்பு பொங்கியது. சிரித்தாள். பண்ணையார் வீட்டுக் காளைகளின் கழுத்திலே கட்டியிருக்

கும் மணிச் சலங்கைகளைக் குலுக்கி ஒலி எழுப்புவது போல, கலகல வென்று சிரித்தாள் ராதை.

சிவராமன் அவளையே பார்த்தான். அவனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது. சிரித்தபடி 'சரி போய்வாறேன்' என்று சொல்லி தெருவில் இறங்கினான்.

'போனதும் காயிதம் போட வேண்டாம். ஒரு வாரத்திலே நானே வந்து சேருவேன்' என்று சொல்லி வாசல் படி வரை வந்து சிரித்து வழியனுப்பினாள் ராதை.

ரயிலேறிய பிறகு கூட அவளது சிரிப்பின் ரீங்காரம் அவன் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.